

τοῦ κυρίου διευθυντοῦ τρέχουν σὰν ἀνεμὸς, καὶ ὁ ἴδιος εἶνε πολὺ ταχὺς εἰς τὰς ὑποθέσεις του. Σὲ εἴκοσι λεπτὰ θὰ σὰς πῇ ὅ,τι ἔχετε ἀνάγκη νὰ μάθετε καὶ πρὶν τὸ μεσημέρι θὰ ἔχετε κάμῃ καὶ τὴν ἀπόφασίν σας.

— Ἄς εἶνε, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, τὸν ὁποῖον ἡ τελευταία αὕτη παρατήρησις ἐνδιέφερεν ἰδιαζόντως.

— Σὰς παρακαλῶ, μὲ στιγμὴ ἐπιτρέψατέ μου. Θὰ δώσω μερικὰς ὁδηγίας, ἂν μὲ ζητήσουν κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου.

Ὁ κ. Βριάρης ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε τοῦ γραφείου. Ὁ Ροβέρτος ὄρθιος μικρὸν τὸν ἐπερίμενε· μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ πράκτωρ ἐπανῆλθεν, ἐφόρει τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ ἐκράτει τὸν πῖλον ἐν χειρί.

— Τὸ κουπὲ τοῦ κυρίου διευθυντοῦ εἶνε εἰς τὴν θύραν, εἶπε, καὶ ἂν θέλετε νὰ μὲ συνοδεύσετε. . .

Ὁ κ. δὲ Καρνοέλ, συνοδεύων αὐτόν, ἐπανεῖδε τοὺς δύο ὑπνέτας καθημένους ἐπὶ τῶν θρονίων, ἐκτὸς τοῦ κολοσσού, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἐκεῖ, ἀλλ' ἐκάθητο παραπλεύρως τῷ ἀμαξηλάτῃ τοῦ κ. διευθυντοῦ.

Ἡ ἄμαξα, λίαν πολυτελής, ἐσύρετο ὑπὸ δύο μελανῶν ἵππων, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ἦτο τοῦλάχιστον δέκα χιλιάδων φράγκων. Ὁ ἀμαξηλάτης, καὶ ἐκεῖνος δὲν ἐφαίνετο κατώτερος τοῦ ὅλου κατὰ τὴν ἐνδυμασίαν. Μόνον ὁ κολοσσὸς ἀπετέλει καταφανῆ τινα ἀντίθεσιν.

— Ἀναβῆτε, παρακαλῶ, κύριε, εἶπεν ἐπιχαρίτως ὁ κ. Βριάρης, ἀνοίγων τὴν θυρίδα.

Ὁ Ροβέρτος ἀνέβη ἀνευ ἐτέρας παρακλήσεως· ὁ κ. Βριάρης κατέλαβε τὴν θέσιν του παραπλεύρως αὐτοῦ, καὶ τὰ ἄλλα ἀνεχώρησαν ἐν τριποδισμῷ.

— Πέρνω, καθὼς βλέπετε, καὶ τὸν Βραζιλιανόν μου μαζί, εἶπεν ὁ πράκτωρ, μαντεύσας ὅτι ὁ νέος πελάτης ἠπόρει διατὶ ὁ κολοσσὸς συνώδευε τὸν κύριόν του. Ὁ κύριος διευθυντὴς μου παρήγγειλε νὰ τὸν ὑπάγω. Φοβοῦμαι μήπως τὸν ἀποδιώξῃ. Ὁ ταλαίπωρος! ἐπειδὴ ἀγνοεῖ τὴν γλῶσσαν, δὲν μ'μπορεῖ νὰ κάμῃ καμμίαν ἐργασίαν. Ἠλπίζω πῶς ἤθελεν ἐπὶ τέλους τὴν μάθει, ἀλλ' εἶνε χονδροκέφαλος, δὲν μ'μπορεῖ ἀκόμη νὰ ἐκφρασθῇ.

Ὁ κ. δὲ Καρνοέλ δὲν ἀπεκρίθη! Ἐλάχιστα τὸν ἐνδιέφερεν, ἂν τὸ πρακτορεῖον τῆς Ἀμερικῆς ἀπέπεμπε τὸν ὑπνέτην του ἐκεῖνον, τὸν ὁμοιάζοντα πρὸς τυμπανιστήν. Οὐδ' ἐφρόντιζε πολὺ νὰ συνάψῃ ὁμιλίαν πρὸς τὸν ξανθὸν καὶ γλυκὺν ἐκεῖνον κύριον, διότι ὀλίγην ἐμπιστοσύνην τῷ ἐνέπνευν.

Ἄλλως τε ὁ Ροβέρτος κατ'ἐκείνην τὴν στιγμὴν περὶ παντὸς ἄλλου ἐσκέπτετο ἢ περὶ Κολοράδου. Ἐσυλλογίζετο ὅτι κατὰ τὰς τρεῖς, πιθανὸν νὰ ἴδῃ τὴν Ἀλίχην, νὰ τῇ ὁμιλήσῃ καὶ νὰ ἐξομολογηθῇ τὰ ἐν τῇ καρδίᾳ του, καί, ὡς ἐσκέπτετο, ἐκείνη ἢ συνέντευξις θὰ ἀπεφάσιζε περὶ τῆς τύχης του. Καὶ δὲν ἀπηλπίζετο, διότι ἂν ἡ δεσποινὶς Δορζέρ συγκατένευε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, ἐδήλου ὅτι τὸν ἠγάπα καὶ ὅτι ὑπέκυψεν εἰς τὴν θέλησιν

πατρὸς ὠργισμένου κατὰ τοῦ ἀπόντος.

Ὁ πράκτωρ δὲν εἶχεν ἐπαίνεσαι ἀδίκως τοὺς ἵππους τοῦ διευθυντοῦ του· ἔτρεχον ἀληθῶς ὡς ὁ ἀνεμὸς, καὶ χωρὶς νὰ ἐπιβραδύνωσι τὸ βᾶδισμά των ἀνέβησαν τὸ πρανὲς τοῦ μπουλβάρ Μαλέρμπ.

Αἱ ὕαλοι τῆς ἀμάξης τοὺς ἐποφύλαττον ἀπὸ τοῦ ψύχους, ἀλλὰ δὲν ἐμπόδιζον τὴν δυστυχεῖ ἑραστὴν νὰ βλέπῃ τοὺς καταερχομένους τὴν ὁδὸν Σουρέζης.

Τὶ θὰ ἐδίδεν, ἂν ἠδύνατο, ὡς ἄλλοτε, νὰ διέλθῃ τὸ κατώφλιον τοῦ μεγάρου, ὅπου ἔζη ἡ Ἀλίχη! Ἦδη μόνον τὴν νύκτα ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ, ὡς τὴν προτερικίαν πλανηθεὶς μίαν ὥραν πρὸ τοῦ οἴκου τῆς.

Καὶ ὡς ἂν εἰ ἡ τύχη ἀνεπόλει αὐτῷ τὸ παρελθὸν ἐξεπίτηδες, ὁ Ροβέρτος ἀνεγνώρισεν ἕνα ἐκ τῶν συνήθως περιπολούντων περὶ τὴν συνοικίαν τῆς Μαγδαληνῆς. Ἦτο ὁ Μάξιμος Δορζέρ, πλανώμενος ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἔχων ἐν τοῖς θυλακείοις τοῦ ἐπανωφορίου τὰς χεῖρας.

Ὁ Ροβέρτος ἔστρεψεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν μὴ θέλων νὰ τὸν ἴδῃ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου, ἂν καὶ τοῦ ἐφάνη ὅτι ὁ Μάξιμος ἐπρόφθασε καὶ τὸν διέκρινε. Τὰ βλέμματά των συνητηθήσαν καὶ ὁ Μάξιμος εἶχε καλοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ κύριος Βριάρης παρεπήρησε τὴν κίνησιν τοῦ συνοδοῦ του καὶ ἔκρινε καλὸν νὰ τῷ εἴπῃ μειδιδῶν.

— Τὸ Παρίσι εἶνε ἡ πόλις ὅπου πρὸ πάντων συναντᾷ κανεὶς ἐκεῖνους, τοὺς ὁποίους θέλει ν' ἀποφύγῃ. Εὐτυχῶς ὅμως τρέχομεν τόσον, ὥστε ἀφίνομεν ὀπίσω μας τοὺς κυρίους αὐτούς.

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἀπήρσεν εἰς τὸν Ροβέρτον, ὅστις δὲν ἔκρινεν ὀρθὸν ν' ἀπαντήσῃ. Ἐμαθε μόνον ὅτι ὁ κύριος πράκτωρ ἀνεμιγνύετο εἰς ξένας ὑποθέσεις καὶ ἐσυλλογίζετο ὅποια ἐπακόλουθα ἤθελεν ἔχει ἡ συνάντησις αὐτῇ.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι κρατοῦν τὰ μυστικά, θὰ τὸ ἔλεγε βεβαίως τοῦ θείου του ἢ τοῦλάχιστον τοῦ Βινιερὸς ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ κάνει βόλταις μὲ ἀμάξι.

— Τοῦλάχιστον νὰ μὴ ᾔδῃ τὴν ἐξαδέλφην του σήμερα τὸ πρωί, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἑραστής. Ὁ Θεὸς ἔξυρει τί θὰ πῇ, ἂν μάθῃ πῶς περῶ τὸν καιρὸν μου μέσα σὲ πολυτελὲς κουπὲ, μὲ ἄλογα δέκα χιλιάδων καὶ μὲ ἀμαξηλάτη μὲ στολή. Ἀδίκως ὅμως φοβοῦμαι. Ὁ νέος αὐτὸς πολὺ ὀλίγον ἐνδιαφέρεται γιὰ μὲ, καὶ δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ πᾶγῃ τέτοια ὥρα εἰς τῆς δεσποινίδος Δορζέρ. Ἀδιάφορον, ἂν ἔλθῃ εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης θὰ τῆς ἐξηγήσω γιὰτὶ ἤμουν εἰς αὐτὸ τὸ ἀμάξι.

— Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ πάρκ Μονσώ! εἶπεν κύριος Βριάρης. Τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου διευθυντοῦ εἶνε πλησίον τῶν κιγκλίδων τῆς λεωφόρου τῆς βασιλείσεως Ὁρτενσίας.

Ὁ Ροβέρτος νύχαισθήθη, διότι ἐπὶ τέλους ἐφθασαν εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοιπορίας των.

— Τώρα θὰ ᾔδῃτε πῶς κατοικεῖ, ἐπα-

νέλαθεν ὁ πράκτωρ. Δὲν εἶνε πολλὰ ἱσπικά ἔστὸ Παρίσι καθὼς τὸ δίκὸν του. Αὐτὸς εἶνε ἄνθρωπος ποῦ ἐννοεῖ τὴν ζώην, καθὼς καὶ τὰς ὑποθέσεις, εἰς μέγαν κύκλον καὶ πολυτελῶς. Δὲν λυπᾶται. Καὶ νὰ ᾔδῃτε, φίλτατέ μου, στοιχηματίζω πῶς δέκα λεπτὰ νὰ μιλῆσῃ μαζί σας θὰ καταλάβῃ τί ἀξίζετε, καὶ θὰ σὰς προσφέρῃ περισσότερα κέρδη ἀφ' ὅ,τι ἐλπίζετε.

— Εἶνε λοιπὸν ἐπιφορτισμένος νὰ συμφωνῇ ἀπ' εὐθείας μὲ τοὺς πελάτας;

— Βέβαια. Οἱ ἰδιοκτῆται τοῦ μεταλλουργείου τοῦ Κολοράδου τοῦ ἔδωκαν πᾶσαν ἐξουσίαν. Τὸ μέλλον σας θὰ εἶνε ἀποφασισμένον προτοῦ βγῇτε ἀπὸ τὴν μέγαρόν του.

Τοῦτ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπεθύμει ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, μὴ ἔχων χρόνον νὰ ἀπολέσῃ ἀλλ' ἀποφασισμένος νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Γαλλίας, ὁποῖον δήποτε καὶ ἂν ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρὸς τὴν Ἀλίχην συνεντεύξεώς του.

Ἡ ἄμαξα ἐξελθοῦσα τοῦ πάρκ Μονσώ ἔστρεψε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἔστη πρὸ τινος αὐλείου θύρας. Ὁ κολοσσὸς κατήλθε τοῦ καθίσματός του, ἐσήμηνε τὸν κώδωνα καὶ εἰσήλθε διὰ τοῦ ἡμιανοίγματος τῆς θύρας, ἐνῷ ὁ ἀμαξηλάτης ἔστρεψε τοὺς ἵππους διὰ νὰ εἰσέλθωσι.

Ἡ ὁδὸς Βιγγνὺ εἶνε σχεδὸν ἔρημος καὶ ὁ Ροβέρτος μόνον παιδάς τινας εἶδε παίζοντας τὸν τόκα ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

Τὸ θέαμα τοῦτο βεβαίως δὲν ἤθελεν ἐξεγείρει τὴν προσοχὴν του, ἂν μὴ μεταξὺ τῶν παιδιῶν ἔβλεπε τὸν Γῶγον, τὸν μικρὸν ὑπνέτην τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου Δορζέρ.

Τὸ παιδίον τὸν ἔβλεπε κατάπληκτον, καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἐξεδήλου ἀρκούντως τὸν θαυμασμόν του, βλέποντος τὸν πρῶτον γραμματέα ἐκεῖ.

Ἐπεταί συνέχεια.

Αἰσαπος

ΕΡΡΙΚΟΥ ΡΙΒΙΕΡ

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἐγώ, λαβόντες τὴν Μαρίαν, μεταφέρομεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς. Κατελήφθη ὑπὸ σφοδρῶν σπασμῶν, ὅτε δὲ κατέπαυσαν ὀλίγον, ἐνεπιστεύθημεν αὐτὴν εἰς τὴν θαλαμηπόλον καὶ ἐκαθήσαμεν, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δωματίου, ἐπὶ σκίμπος.

— Τὸ βλέπεις, μοὶ εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος, δὲν ἐχρειάσθη νὰ σοὶ διηγηθῶ τίποτε. Κατεμέτρησας ἀπαξ διὰ παντὸς τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς μου. Ἡ Μαρία μου εἶναι παράφρων. Οὐδόλως δύναμαι νὰ τὴν περιποιηθῶ, διότι μὲ ἀποστρέφεται. Διατὶ δὲν ἔφερες τὸν ἱατρὸν μαζί σου;

— Θὰ ἔλθῃ κατὰ τὰς ὁκτώ.

Πράγματι, τὴν ὁγδόην ὁ Θεὸς ἀφίκετο. Οὗτος ἦτο εὐγενὴς καρδιά, ἐξαιρε-

τος χαρακτήρ, καὶ ἐμβριθὲς ἐπιστήμων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ ἰατρὸς Θιεβὼ ἦτο τριακοντούτης.

Ὁ Θιεβὼ, ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἐγὼ ἐπλησίασαμεν πρὸς τὴν κλίνην τῆς Μαρίας.

Ὁ ἰατρὸς ἐθεώρησεν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπὶ μακρόν. Ἦδυνήθηεν νὰ παρατηρήσῃ λεπτομερῶς τὴν ἀλλοίωσιν, ἣν προὔξεν ἡ αὐτῇ ἡ ἀσθενεία τῆς. Ἡ ὥρα αὐτῆς κόμη, ἥς αἱ τρίχες ἤρξαντο νὰ πίπτωσιν, ἦν κεκολλημένη ἐπὶ τῶν κροτάφων. Οἱ κεκλεισμένοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκοιλάνθησαν καὶ ἡμαυρώθησαν. Τὸ σῶμά τῆς, προσβληθὲν ὑπὸ τῶν σπασμωδικῶν κινήσεων, εἶχεν ἐπαισθητῶς ἀδυνατίσει. Τρίμηνοι δὲ ὀδύναι καὶ παραφροσύνη ἐπῆρκεσαν ἵνα μαράνῳσι τὸν καρπὸν πενταετοῦς ἔρωτος καὶ εὐδαιμονίας. Ὁ ἰατρὸς συνέστησεν ἡμῖν νὰ τὴν ἀφήσωμεν ἐλευθέραν καὶ κατήλθομεν ὁμοῦ εἰς τὸν κήπον.

— Λοιπόν, ἔχετε ἐλπίδας; εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος τῷ ἰατρῷ, ἀφοῦ ἐξωμολογήθη αὐτῷ τὰ κατὰ τὸν ἔρωτά των, περιέγραψε δὲ τὰς ποικίλας τῆς ἀσθενείας φάσεις.

— Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω τίποτε εἰσέτι, ἀπεκρίθη ὁ Ἀσκληπιάδης. Δέον νὰ σκεφθῶ ὠρίμως περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀσθενοῦς, βασιζόμενος ἐπὶ τῆς ἐκθέσεώς σας. Ἐν τούτοις, ἀγρυπνεῖτε ἐπ' αὐτῆς· βλέπετέ τὴν ὅσῳ τὸ δυνατόν σπανιώτερον, διότι ἡ παρουσία σας δύναται νὰ γίνῃ πρόξενος βλάβης μᾶλλον ἢ ὠφελείας.

Ὁ Ἀλβέρτος ἔτεινεν ἡμῖν τὴν χεῖρα. Ἦννοήσαμεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνος, διὸ καὶ ἀφήσαμεν αὐτόν.

— Λοιπόν; ἐψιθύρισα, ὅτε ἰππεύσαμεν κατευθυνόμενοι εἰς Βαλπαράϊσον.

— Λοιπόν, μοι εἶπεν, ἡ γυνὴ αὐτῇ εἶναι χαμένη· ὀλίγαι μόνον ἡμέραι ζωῆς τῇ μένουσι. Πρὸ ἐνὸς μηνὸς θὰ ἦτο ἴσως δυνατὴ ἡ σωτηρία τῆς καὶ — ὅπερ θὰ σὰς ἐκπλήξῃ — θὰ συνετείναντε οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν θεραπείαν τῆς. Θὰ ἔβλεπε τὸν Ἀλβέρτον ἀνευ ἀποστροφῆς, ἀνευ φρίκης, διότι αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος τῆς παύθησαν αὐτὴν ὅτι ὁ Θεὸς τὴν τιμωρεῖ διὰ τῶν τέκνων τῆς, ἔνεκα τοῦ πρὸς τὸν Ἀλβέρτον ἔρωτός τῆς. Ὑμεῖς δέ, ὁ ἀκραίφνης τοῦ Ἀλβέρτου φίλος θὰ ἡδύνασθε νὰ ἐπιφέρετε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο. Θὰ ἦσθε ὁ φυσικὸς μεταξὺ τῶν δύο ἐραστῶν διαιτητής. Ἡ κυρία δὲ Σεράν, θὰ ὑπέφερε τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς κατατροχούσης αὐτὴν ἀσθενείας· ὅτε ἀπώλεσε τὴν θυγάτρεα τῆς. Ἡ δὲ ἀφατος θλίψις τῆς κατέστη ἤδη παραφροσύνη. Ὁ ἔρως τοῦ Ἀλβέρτου θὰ ἐπροξένοι καὶ τώρα τὴν θεραπείαν, τὴν ὁποίαν ἐπέφερεν ἄλλοτε. ἀλλὰ σήμερον εἶνε λίαν ἀργά. Ἡ παρουσία σας εἶναι ἀνωφελής, διότι μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ γυνὴ αὐτῇ θὰ εἶναι ἀπλῆ σκιά.

Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ὁ ἰατρὸς καὶ ἐγὼ ἐπορευόμεθα παρὰ τῷ Ἀλβέρτῳ, ὅστις οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀφῆκε τὴν προσφιλεῖν αὐτῇ. Ὁ δὲ νύαρχος Βλάχος, μαθὼν τὴν κρίσιν τῆς κυρίας Δεσταίγῃ κατὰστασιν,

παρεχώρησε τῷ συζύγῳ τῆς ἀόριστον ἀπουσίας ἄδειαν.

Ἡ ἀσθενεία, καλῶς ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ καταπολεμηθεῖσα, δὲν ἐπαρουσίαζε τὰς αὐτὰς σφοδρὰς κρίσεις, ἀλλὰ μετεβλήθη εἰς βραδεῖαν ἀγωνίαν. Ἡ Μαρία, ἐφ' ὥρας ὀλοκλήρους καθημένη ἐπὶ τοῦ σκίμποδος καὶ ἔχουσα τὸ βλέμμα ἀπλανές, καθίστατο ὁσημέραι ἀδυνατωτέρα καὶ ὡχρότερα.

Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐβδομάδων κατέπεσε κλινήρης. Ἐκτοτε κατέστη λίαν ἡρεμος, φιλάρεσκος καὶ ἀφελής. Ἠγάπα νὰ κοσμηθῇ διὰ χρυσῶν, νὰ παίζει μετ' ἀνθέων καὶ πτηνῶν. Κατὰ τὴν ἐσπέραν, περιεστοιχίζομεν τὴν κλίνην τῆς, ἐφ' ἧς ἦδε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἄσματα, ἅτινα ὑπερηγάπα ἄλλοτε, παρεκάλει δ' ἡμᾶς νὰ συνοδύωμεν αὐτήν. Ὑπηκούομεν καὶ ἡσθάνομεν τὰς βασάνους κωμικοῦ, ἀναγκαζομένου νὰ γελάῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐνῷ ἡ καρδιά του σπαράσσεται ὑπὸ τῆς ὀδύνῃς. Ἐσπέραν τινὰ, κατὰ τὴν δωδεκάτην ὥραν, εἶπεν ἡμῖν ν' ἀνοίξωμεν τὰ παραθύρα, ὅπως ἀναπνεύσῃ ἀλλίον τὴν εὐδὴ τῆς νυκτὸς αὐρᾶν. Ὁ Ἀλβέρτος ἐκράτει τὰς χεῖράς τῆς μεταξὺ τῶν ἰδικῶν του. ὁ δὲ ἰατρὸς καὶ ἐγὼ ὠμιλοῦμεν ταπεινοφῶνως. Αἰφνης ἡγέρθη· ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀφῆκεν ἀσθενῇ κραυγὴν καὶ κατέπεσεν.

Ἦν νεκρά!

Ἐπεκράτησε μεταξὺ ἡμῶν στιγμιαία κατὰπληξις. Ἦνωρθώθημεν καὶ οἱ τρεῖς. Εἶτα δὲ ὁ Ἀλβέρτος ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς νεκρᾶς. Ἐμελλε νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα ἄπασαν ἐν λυγμοῖς καὶ θρήνοις καὶ νὰ καταφιλή τὰς χεῖρας ἐκείνας, αἵτινες πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἀνταπέδιδον τὰς θωπείας του!

Ἐγὼ καὶ ὁ ἰατρὸς περιεπατήσαμεν μέχρι τῆς αὐγῆς, καταληφθέντες ὑπὸ τῆς ἐπακολουθούσης τὰς τοιαύτας συμφορὰς πυρετώδους καὶ ὀδυνηρᾶς συγκινήσεως. Ἐνίστε ἀνεβαινομεν ἵνα ἴδωμεν τὸν Ἀλβέρτον. Ὅτε ἡ πρῶτα ὑπέφωσκεν, ὁ ἰατρὸς ἐπέστρεψεν εἰς Βαλπαράϊσον πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν διὰ τὴν ταφὴν ἀναγκαίων διατυπώσεων. Ἐμείνα μετὰ τοῦ Ἀλβέρτου ὅπως τὸν παρηγορήσῃ καὶ ἐκτελέσῃ τὰ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὀδυνηρὰ καθήκοντα.

Ἡ κηδεὶα τῆς Μαρίας ἐγένετο ἀπλουστάτη. Ὁ νύαρχος Βλάχος, ὁ Καζόττης, φίλοι τινές, ὁ Θιεβὼ, ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἐγὼ προεπέμφαμεν αὐτὴν μέχρι τοῦ κοιμητηρίου. Ὅτε δὲ ἐρρίφθη τὸ τελευταῖον πτόον χρώματος ἐπὶ τοῦ φερέτρου, ἕκαστος προσελθὼν σιωπηλῶς ἐσφιγξέ τὴν χεῖρα τοῦ Ἀλβέρτου καὶ ἀπεχώρησεν.

Ἐπεστρέψαμεν ἀμφοτέροι οἰκαδε. Ἡ τράπεζα ἦν παρατεθειμένη. Ἐφάγομεν ὀλίγον. Ὁ Ἀλβέρτος ἀνέβη εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτοῦ, περιεπάτησεν ἐπὶ μακρόν κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, εἶτα δὲ ἠτένισε τὴν εἰκόνα τῆς Μαρίας καὶ ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖράς του. Οὐδὲ μίαν λέξιν ἀπετείνανμεν ἀλλήλοις. Ἡ ἐνδόμυχος αὐτοῦ λύπη μ' ἐφόβισεν. Ἡ τοιμαζομένη δὲ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, ὅτε μὲ προέλαβε.

— Συγχώρησόν με, μοι εἶπεν, ἀλλ' ἡ παρουσία σου μὲ στενοχωρεῖ. Ἐπιθυμῶ νὰ μείνω μόνος.

— Ἐστῶ, εἶπον αὐτῷ, θὰ σὲ ἀφήσω.

Μοι ὑπόσχεσαι ὁμως...

— Ὅτι δὲν θὰ φονευθῶ. Δὲν ἔχει οὕτω; Ἐσχεπτόμην τῇ ἀληθείᾳ τοῦτο· ἀλλὰ, προσέθηκε, θὰ φονευθῶ αὐριο ἐπίσης ἀσφαλῶς, ὅσον καὶ σήμερον. Δύνασαι νὰ μείνης ἡσυχος. Σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι μοι ζητεῖς διὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην.

Ἦμην τοσοῦτον κεκομηκώς, ὥστε, μόλις ριφθεὶς ἐπὶ τινος σκίμποδος, ὁ ὕπνος μὲ κατέλαβε πάραυτα.

Ὅτε ἡγέρθη, εἶδον τὸν Ἀλβέρτον πλησίον μου.

Ἦδυνήθηεν νὰ κοιμηθῇ, μοι εἶπεν, εἶσαι εὐτυχέστατος. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ δύναμαι νὰ κοιμῶμαι ἡσυχῶς ὡς σύ.

Ὁ λόγος οὗτος μοι ἐνεποίησεν ἄφροντον θλίψιν. Ὁ Ἀλβέρτος, ἀναμφιβόλως, θὰ ὑπέφερε πολὺ καθ' ὅλην τὴν νύκτα, διότι ἦν λίαν ἡλλωιωμένος. Τὸ ὡχρόν του πρόσωπον κατέστη ὡχρότερον ἔτι, ἡ δὲ φυσιογνωμία του ἐγένετο σχεδὸν ἀγνώριστος. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπηύγαζον ζωηρῶς καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων του δύσθυμον ἐπλανᾶτο μειδίαμα.

— Ἐλθέ, ἐψιθύρισεν, ἐλθέ ὑπὸ τὰ ὑψιτενῇ δένδρα, ὡς εἶπεν ἡ Μαρία, κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα. Ἐχω νὰ σοὶ ἐκμυστηρευθῶ τι.

Ἠκολούθησα αὐτὸν κατερχόμενος.

— Ἀπεφάσισα νὰ μὴ φονευθῶ, μοι εἶπε, καθότι δὲν εἰμαι βέβαιος ἐὰν τοῦτο ἦναι τὸ πρακτικώτερον πρὸς εὔρεσιν τῆς Μαρίας μέσον, ἐνῷ ζῶν θὰ δύναμαι νὰ διατηρῶ τὴν ἀνάμνησίν τῆς. Δὲν ὀνειροπολῶ, μοι εἶπε θλίβων τὸν βραχίονά μου, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ λησμονήσῃ ἐκείνην, ἥτις μὲ κάμνει νὰ ὑποφέρω τώρα. Ἀλλ' εἰμαι βέβαιος, ὅτι ἡ ἀτυχὴς γυνὴ δὲν θὰ ἔχῃ ἀφορμὴν ἵνα ζηλοτυπῇ, διότι ὁμοίως ἔρως οὐδέποτε θέλει πληρώσει τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ μου κενόν. Ἐν τούτοις, ἄχρις οὐ ἀνακτήσω τὸ λογικόν μου, ἀφίεμαι εἰς σέ.

Μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ἐπανήλθον ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ ἀνέλαβον τὴν συνήθη ὑπηρεσίαν μου. Οὐδὲν ἤττον ἐπορευόμην, ὡς ἄλλοτε, καθ' ἐκάστην παρὰ τῷ Ἀλβέρτῳ ἵνα διέλθωμεν τὴν ἐσπέραν ὁμοῦ. Ἦν λίαν βραχύλογος. Παρετήρουν ὁμως μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι ἡγνώμωνει ἐπὶ τῇ φιλίᾳ μου. Ταῦτοχρόνως ἐφρόντιζον περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ. Ὁ νύαρχος, πρὸς δὲ ὠμίλησα περὶ αὐτοῦ, ὁ Καζόττης, οἱ φίλοι του, ἐπεδοκίμασαν τὴν γνώμην μου, ὅτι ἔδει δηλαδὴ ὁ Ἀλβέρτος νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ Βαλπαράϊσον, κατὰστασόμενος ἐκ νέου εἰς τὸ Γαλλικὸν ναυτικόν. Ὁ νύαρχος Βλάχος ἀντέστη κατὰ πρῶτον, ἐκ στοργῆς πρὸς τὸν Ἀλβέρτον, καὶ μὴ θέλων νὰ χωρισθῇ αὐτοῦ· ἀλλ' ἀνεγνώρισε ταχέως ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο ἦν λογικώτερον καὶ φυσικώτατον ἄμ. Ὁθεν ἐπέτυχε παρὰ τοῦ προέδρου Μόντη ἐπιστολὴν τινὰ πρὸς τὴν γαλλικὴν κυβέρ-

νεσιν, ἐν ἡ ἐξήρε λίαν τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀλβέρτου, συνιστῶν ἐν τέλει αὐτὸν εἰς τὴν καλοκάγαθον μέριμναν τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ προέδρου Μόντη, ἐτέρα τοῦ ναυάρχου καὶ ἀναφορὰ πρὸς τῶν τοῦ πλοίου ἀξιωματικῶν ὑπογραφείσα, ἐστάλησαν ὁμοῦ. Μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν ἡ ἀπάντησις ἔφθασεν. Ὁ κ. Δεσταίγκ κατέτασσετο αὐθις ἐν τῷ ναυτικῷ ὡς ἀντιπλοίαρχος, λαμβανόμενος ὑπ' ὄψει τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὑπηρεσιῶν του.

Μετ' οὐ πολὺ ὁ Ἀλβέρτος, πρὸς ὃν ἄλλως τε, ἐκοινοποίησα τὰ διαβήματά μου, ἐπεβιβάζετο τοῦ δικρότου. Ἐπληθύνθη μὲθ' ἡμῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἔκτοτε οὐδέποτε ἔπαυσεν ὑπηρετῶν ἐν τῷ ναυτικῷ. Ὁσάκις ἐρεθίζεται συνδιαλεγόμενος, τοῦθ' ὅπερ σπανίως συμβαίνει, οἱ λόγοι αὐτοῦ εἶνε διδακτικώτατοι καὶ θελκτικοί. Εἶναι ἀξιωματικὸς ἀτάραχος, ψυχρὸς, εὐγενέστατος, χαρκατῆρος τέλος μελιχίου. Οἱ ἀγνοοῦντες τὰ τοῦ βίου του δυσκόλως δύνανται νὰ ὑποπτευθῶσιν ὅτι μερίστη συμφορὰ ἐπληξεν αὐτόν. Παρατηρητὴς τις ὁμῶς ἀκριβὴς θὰ ἐμάντευε τοῦτο ἐκ τῆς ἀπολύτου ψυχραιμίας, μεθ' ἧς ὁ Ἀλβέρτος ἀκροᾷται τῶν συμβάντων τοῦ κόσμου, καὶ τοῦ ἀπότητος δι' οὗ σπεύδει πρὸς πάντα κίνδυνον. Πρὸ πέντε ἐτῶν, κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον, ἀπεσπάρθη τοῦ πλοίου ὅπως διοικήσῃ τηλεβολοστοιχίαν τινὰ καθ' ἅπασαν ὁμῶς τὴν διάρκειαν τῆς μακρᾶς ταύτης πολιορκίας, οὐδέποτε εἶδε τις αὐτὸν παρεκκλίνοντα οὔτε κατὰ ἐν βῆμα, ὁσάκις ἔφθανε σφαῖρα τηλεβόλου ἢ μύδρος ἐξερρήγνυτο πλησίον του. Παρέβαλλον αὐτὸν τῷ ναυάρχῳ Rigault de Genouilly. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐχθροπραξιῶν, ἦν ἔτι εὐπροσηγορώτερος ἢ κατὰ τὸ σῶνθηες. Εὐτυχῶς δὲν ἐτραυματίσθη.

Διωρίσθη πλοίαρχος δικρότου, νῦν δὲ θεωροῦσιν αὐτὸν ὡς ἕνα ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν, τῶν εὐρὺ ἐχόντων μέλλον ἐν τῷ ναυτικῷ.

Ἡ γαλήνη κατέστη δευτέρα φύσις δι' αὐτόν, ἐσχάτως δὲ ὑπεβλήθη εἰς τινὰ τρομερὰν δοκιμασίαν.

Τὸν ὠδήγησα εἰς χορὸν διδόμενον ὑπὸ τοῦ Νομάρχου τῆς Τουλῶνος. Κατὰ τὴν ἐσπερίδα ταύτην, ὁ ναύαρχος, συνδιαλεγόμενος μετὰ τινος τεσσαρακονταετοῦς περίπου κυρίου ἐκάλεσεν ὀνομαστὶ αὐτὸν λέγων :

— Συνιστῶ ὑμῖν τὸν κύριον Δεσταίγκ, ὅστις δύναται νὰ σᾶς δώσῃ πάσας τὰς δυνατὰς περὶ τῶν Μεσημβρινῶν θαλασσῶν πληροφορίας. Φίλτατε κύριε Δεσταίγκ, σᾶς παρουσιάζω τὸν κύριον δὲ Σεράν. Ἀφίνω ὑμᾶς μόνους, ὅπως συνδιαλεχθῆτε.

Καὶ ὁ νομάρχης ἐγκατέλιπεν αὐτούς.

Μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν, ἐπεκράτησε στιγμιαία σιγή.

— Κύριε, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ κύριος δὲ Σεράν, ὀφείλω νὰ ἐκφράσω ὑμῖν τὰς εὐχαριστίας μου διὰ τὰς προσεγεχθείσας τῇ κυρίᾳ δὲ Σεράν περιποιήσεις κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς ἀσθένειαν.

Ὁ Ἀλβέρτος προσέκλινεν.

— Εὐχαριστήθητε δὲ πρὸς τούτοις νὰ εὐχαριστήσητε ἐκ μέρους μου τὸν φίλον ὑμῶν κύριον Σεράν διὰ τὴν ἐπιστολὴν ἣν μοι ἔγραψεν ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ.

— Εὐχαριστήθητε νὰ πιστεύσητε καὶ ὑμεῖς, κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος, ὅτι συμμερίζομαι πληρέστατα τὰ αἰσθήματα, τὰ ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ.

— Τὸ πιστεύω, κύριε, καὶ εὐχαριστῶ ὑμῖν. Ἀτυχῶς δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ σεβώμεθα ἀλλήλους· ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ καταρῶμεθα τὴν εἰμαρμένην, ἥτις χωρίζει ἐνίοτε δύο ἀνθρώπους εὐγενῶν αἰσθημάτων.

Ὁ κόμης δὲ Σεράν καὶ ὁ Ἀλβέρτος ἐχαίρετiscan ἀλλήλους καὶ ἠφάνισθησαν ἐν τῷ πλήθει.

Ὁ Ἀλβέρτος θὰ ἐξακολουθῇ ἀναμφιβόλως νὰ ζῇ ὡς ἀπὸ πενταετίας ἔζησεν. Αἱ ὁδὺναι οὐδέποτε ἐξαλείφονται διὰ λυγμῶν καὶ θρήνων. Μένουσι κεκρυμμένοι καὶ ἀπόλλυνται μόνον ὑπὸ τὴν ἄσπιν τῶν ἡμέρων ἡθῶν ἐπιφάνειαν· ἀλλ' αἱ προξενηθεῖσαι πληγαὶ μένουσιν ἐγκεχαραγμένοι ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας ἡμῶν, αἰετοῦ ζωηραί, πάντοτε αἰμάσσουσιν.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΕΝΕΡΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἀντὶ πάσης ἄλλης συστάσεως ἢ ἀγγελίας περὶ τοῦ νέου ἔργου τοῦ κ. Γρ. Δ. Ξενοπούλου, καταχωρίζομεν τὴν κατωτέρω σύντομον αὐτοῦ ἀνάλυσιν, γεγραμμένην ὑπὸ τοῦ ἐδικοῦ πλέον διὰ τὰ τοιαῦτα συνεργάτου μας Αἰσώπου.

Σ. τ. Δ.

Πολλοὶ βεβαίως τὸν ἵδατε τὸν ἀνθρωποῦ τοῦ κόσμου, καθήμενον πρὸ τοῦ καφείου Γιαννοπούλου, παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἢ ἑφιππον ἀνερχόμενον τὴν ὁδὸν Σταδίου ἐν συνεχεῖ τριποδισμῷ, εἴτε ἐποχούμενον μετὰ τοῦ φίλου του Κρίτωνος Ἀστεριάδου ἐν τῷ περικύμφῳ αὐτοῦ δίφρῳ, παρὰ τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Ἀρρενωπὸς καὶ εὐθυτενής, εὐμορφος καὶ περιφρονητικός, μειδιῶν, ἀλλ' εἴρων, ἴσως σὲ προσώθησεν, ἀναγνώστα, διαβάζων πλησίον σου, ὁ υἱὸς τοῦ πρώην ὑπουργοῦ πρίγκηψ Λέων Ρόδιος. Τόρα ὁμῶς ὁ ταλαίπωρος λησμονημένος, σήπεται εἰς τὰς ὑγρὰς φυλακὰς τοῦ Παλαμυδίου, ἐκτίων ἀνοησίας παλαιῶν ἡμερῶν καὶ ἐνθυμούμενος τὰ περασμένα μεγαλεῖα, ὅποτε αὐτὸς περιζήτητος, ἦν πολλάκις τὸ θέμα τῆς ἡμέρας, προσκαλούμενος ἐδῶ, γευματίζων ἐκεῖ, δειπνῶν ἢ περιοδεύων μετὰ τῆς οἰογενείας τοῦ κυρίου Πρέσβεως, καὶ δρέπων ὡς ὁ κάλλιστος τῶν κηπουρῶν, αὐτὸς μόνος, τὰ ρόδα τῶν παρειῶν τῶν ὠραιότερων δεσποινίδων.

Τόρα ὁμῶς ὁ ταλαίπωρος, λησμονημένος σήπεται ἀναμνησκόμενος τῶν λαμπροτήτων τοῦ παρελθόντος, καὶ τῶν ὑπο-

σχέσεων τοῦ μέλλοντος ὡς αὐτὸς ἀνόητος ἀνόητως κατέστρεψεν, ἐπενεγκὼν ραγδαίαν καταστροφὴν εἰς ὁλόκληρον τὴν οἰκογένειάν του : τὸν θάνατον εἰς ἀγίαν μητέρα, βίον ζωοφύτου εἰς σεβαστὸν πατέρα καὶ τὴν αὐτοκτονίαν μετὰ τὸ αἰσχος εἰς περικαλλὴ ἀδελφὴν.

Τὸν ἀνθρωποῦ αὐτὸν τοῦ κόσμου ὁ καλλιτεχνικὸς κάλαμος τοῦ ἡμετέρου φίλου κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου περιέγραψε, χάραξας εἰκόνα λεπτήν, πιστὴν ὡς φωτογραφίαν, ἀναδιφῆσας εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του καὶ τοῦ νοῦ του, ἕνα ἴδιον πάντα τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ διανοήματά του.

Καὶ ἀναγινώσκοντες, νομίζετε, ὅτι βλέπετε τὸν παλαιὸν ἀνθρωποῦ τοῦ κόσμου, τὸν Λέοντα Ρόδιον, συνοδεύοντα τὴν ἄκουσίως τῶν γονέων του μνηστήν, τὴν περικαλλὴ Μεγαρίδα, τὴν ἀγρότιδα κόρην, ὡσεὶ κατάγουσαν θρίαμβον καὶ σύρουσαν παρ' αὐτῇ τιθασσὸν τὸν ἐκδεδιγημένον νεανίαν, τὸν περιφρονούντα πᾶν αἶσθημα, ἀλλὰ κύπτοντα πρὸ αὐτῆς ὡς λέων πρὸ τοῦ φύλακός του.

Σκηναὶ τῆς ἀριστοκρατίας καὶ σκηναὶ τῆς bourgeoisie, αἰθουσαὶ περιλαμπεῖς καὶ διάδρομοι κατάφωτοι, ὅπου διασκεδάζει ὅ,τι καλὸν καὶ ἐξοχὸν τῆς ἀνωτέρας τάξεως, εὐχομένης ἐν μυροβόλῳ ἀτμοσφαίρᾳ καὶ περιφρόντιδι περιποιήσε, καὶ διασκεδάζει ἐκ τῶν ἐνόντων, ἐν φωτισμῷ κανδύλας, συνορευούσας πρὸς τὴν κνίσσαν τοῦ μαγειρίου· ἀγροτικὰ εἰδύλλια, μονομαχίαι ἐκ τῶν νεωτέρων ἀκινδύνων, νυκτερινὰ ἐκθέσεις καὶ σκηναὶ ἐν ὁδῷ Μαυρομιχάλη.

Ἐν τῷ Ἀνθρώπῳ τοῦ κόσμου τὸ πᾶν ἐξελέγχεται πιστόν, ἀληθὲς καὶ κοινωνικόν, καὶ πρέπει νὰ ἀναγνώσθῃ, καὶ θὰ ἀναγνώσθῃ... τὴν προσεχῇ Κυριακὴν εἰς τὰ «Εκλεκτὰ Μυθιστορήματα».

Αἰσώπου

ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΔΙΣΚΕΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1888

ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΦΙΛΟΦΡΟΝΙ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ ΦΙΛΟΚΑΛΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

ΚΑΙ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΥΓΕΝΕΙ ΞΥΝΕΡΓΑΣΙΑΙ ΕΥΠΑΙΔΕΥΤΩΝ ΔΕΣΠΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ

ΥΠΟ

ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ Κ. ΑΣΩΠΙΟΥ

Ἔτος δεύτερον καὶ εἰκοστὸν

Ἐκδοθήσεται περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ προσεχοῦς Νοεμβρίου.

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ Ε. Κ. ΑΣΩΠΙΟΥ :

1 Ἐπιτομὴ: Εἰς τὰ λουτρά Μέθανα - Μέθανα 2 Ὅ,τι πάντες ἀγαπῶμεν. 3 Ἔργον καὶ ἴδε. 4 Ἡ ἐκκλησία τῶν φιλοσόφων ἐν Γαλλίᾳ, κατὰ τὴν 11ῃ ἐκατονταετηρίδα. 5 Τὸ πνεῦμα ἐν ταῖς αὐλαῖς. 6 Χρονικὰ τῶν ζώων. 7 Τὸ δασικὸν πῦρ, καὶ τοῦτο ἐλληνικόν. 8 Ἡ γυνὴ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τοὺς πρώτους τοῦ χριστιανισμοῦ αἰῶνας. 9 Ἐπιφανεῖς τοῦ Βυζαντίου δέσποινες. 10 Συζυγικαὶ ἀρεταὶ ἐκ τῆς Ἱταλικῆς ἱστορίας. 11 Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας. 12 Γενναῖοι ἐν λόγοις, γλισχροὶ ἐν ἔργοις.

Συνδρομηταί, προπληρόντες τὴν συνδρομὴν των, ἐγγράφονται καὶ ἐν τῷ γραφεῖν ἡμῶν.